

gigt af de Partier, der bestod inden for Kommunalbestyrelsen, og om det eneste afgørende kunde blive, hvem der var skikket og værdig. Det er Frygten for, at det ikke i Længden vil blive Tilfældet, der gør, at Flertallet modsætter sig en Ordning, der væsentlig lægger Kaldelsen i Kommunalbestyrelsens Haand.

Med Hensyn til de Udtalelser, der i Gaar faldt fra den ærede Ordfører for Mindretallet (Bærentsen), skal jeg gøre et Par Bemærkninger, som ikke blive overflødige derved, at Situationen nu for saa vidt er forandret, som Mindretallets Forslag og den deri indeholdte delvise Tilslutning til Flertallets Forslag, som tidligere forelaa, nu er faldet bort. Det, som det ærede Medlem i Gaar fremhævede som væsentlig støttende den Ordning, hvorefter Nævningekaldelsen lægges i Kommunalbestyrelsens Hænder, var, at det derved vilde lykkes i store Kredse at skaffe en Tillid til Institutionen, som ikke kunde opnaas, naar Kaldelsen blev overdraget et blandet Udvalg, saaledes som Flertallet har foreslaaet. Det er naturligvis rigtigt, at det gælder om at finde en Kaldelsesmaade, som er egnet til at skaffe Tillid i Befolkningen til Nævningerne, men jeg føjer til, at den maa være egnet til at skaffe Tillid hos alle. Det er nødvendigt, at den ikke blot vækker Tillid hos visse Dele, selv om dette maatte være Flertallet af Befolkningen, det, der er af Vigtighed for Institutionens Trivsel, er, at den mødes med Sympati af alle Befolkningens Kredse. Og nu er der netop visse Befolkningskredse, som i alt Fald ikke let ville fatte den Tillid til Nævningerne, som ønskeligt er, naar Kaldelsen lægges i Kommunalbestyrelsens Haand, og naar der som Følge deraf vælges efter, hvad jeg kaldte Parti- og Gruppehensyn. Det ærede Medlem fremhævede som en Indvending mod de blandede Udvalg, som Flertallet har foreslaaet, at der indførtes et for stort embedsmæssigt Element i dem, hvilket vilde være en Hindring for, at mange Kredse af Befolkningen fattede Tillid til Nævningeinstitutionen. Dette forekom mig at være en uberettiget Behærdelse mod Flertalsforslaget. Det er ikke Embedsmænd som saadanne, der blive repræsenterede i Udvalgene. Disses Medlemmer behøve slet ikke at være Embedsmænd, det kræves kun, at de skulle være Folketingsvælgere; og de, der udpege dem, gøre det ikke som Embedsmænd, men som Repræsentanter for de to

store Statsmagter, nemlig paa den ene Side den administrative Magt, og paa den anden Side Domstolene. Det embedsmandige Hensyn har meget lidt med disse Mænds Funktioner at gøre og kan ikke antages at ville præge deres Valg. Men fremfor alt gælder dette, mener jeg, om den, der skal repræsentere Domstolene, thi Dommerne ere jo i alt Fald Embedsmænd af en ganske særegen Art med en Uafhængighed lige over for de andre Statsmagter og med en forfatningsmæssig Selvstændighed, som maa fjerne al Frygt for, at de skulle handle ud fra særlig embedsmandige Betragtninger, det vil sige under Paavirkning af Regeringen. Jeg maa vedblivende fastholde, at Spørgsmaalet om Nævningekaldelsen er et meget vigtigt Punkt, maaske det vigtigste, skønt der jo er flere andre ikke uvigtige DisSENSpunkter, som vi komme til ved senere Afsnit. Jeg haaber imidlertid, at det ikke, selv om Flertalsforslaget maatte blive vedtaget, hvad jeg ikke ved, om det vil — skal støde paa uovervindelige Hindringer at komme til Overensstemmelse om dette Spørgsmaal. Fra Flertallets Side er det naturligvis ikke Hovedsagen at faa Udvalget sammensat paa netop den Maade, som her er foreslaaet. Jeg udtalte allerede i Gaar, at der jo ikke gives noget ufravigeligt Mønster, som skal følges. Vejene, man er gaaet, ere saa forskellige i de forskellige Lande, at man har et meget stort Antal Former at vælge imellem. Der kan derfor ogsaa tænkes andre betryggende Fremgangsmaader end den, som Flertallet her har foreslaaet. Hovedsagen for os er ikke at faa netop denne slaaget fast, Hovedsagen er at faa den udelukkende eller overvejende Indflydelse, som er tillagt Kommunalbestyrelserne, begrænset, saa at den Frygt, som jeg nu oftere har omtalt, for at Parti- og Gruppehensyn skulle blive det afgørende ved Kaldelsen, kan falde bort.

Med Hensyn til 4de Afsnit om Politimyndigheden maa jeg for det første gøre en Undskyldning for, at jeg i Skyndingen i Gaar kom til at motivere et Forslag, som ikke hørte med under Forhandlingen, nemlig det med Nr. 52 betegnede. Hvad i øvrigt angaar det Spørgsmaal, som Debatten særlig drejede sig om, nemlig Antallet af Politibetjente, tvivler jeg ikke om, at der ved yderligere Forhandlinger kan tilvebringes fuldstændig Overensstemmelse mellem Udvalget og den højtærede Justitsminister; thi der var i de Udtalelser, som den højtærede Minister fremsatte i Gaar